

NE ZNÁ MÝ

DETEKTIVNÍ
SÉRIE
SID

HANA MILITKÁ

Hana Militká

Neznámý

Detektivní román SID

Předmluva

MUDr. Jaroslav Svoboda

Držím v ruce rukopis nového, 45. literárního díla paní MgA. Hany Militké, „Neznámý“, v němž mne zaujal nejen vlastní napínavý příběh s vysloveně kriminální zápletkou, ale i hluboká

znalost psychologických typů lidí pohybujících se okolo natáčení filmů.

Paní Hanu Militkou znám více než třicet let, nejen ze své ordinace, ale i jako vynikající divadelní a filmovou herečku, což vše ji inspirovalo k napsání této knihy. Divadlo ji zaujalo již na střední škole, poté vystudovala JAMU v Brně, následovalo velmi úspěšné angažmá v brněnském divadle „Husa na provázku“ a od roku 1981 v Národním divadle v Praze. Účinkovala i v řadě filmů, často pod vedením režiséra Juraje Herze, Juraje Jakubiska, Jaromíra Jireše či Jana Svěráka /Zastihla mě noc, Lev s bílou hřívou, Kolja a další/a ve švýcarském filmu „Kdo byl Kafka“. Velkou oporou jí byl především manžel Pavel Červinka, který před několika lety zemřel, a spolužáci z JAMU /např. Pavel Zedníček či Miroslav Donutil a další/. Mohli jsme ji zhlédnout i v seriálu „Policie Modrava“.

Pro mne je fascinující v posledních letech její plynulý a v podstatě logický přechod do literatury, který je velkolepý /45 knih/, zejména pro mne, protože celý život knihy miluji /Umberto Eco: „Knih se jen nezbavíme“/.

Hana Militká je mimořádně příjemná žena s neustálým úsměvem ve tváři. Snadno navazuje vztah s lidmi, což ji i inspiruje k dalším tématům plánovaných dalších knih, které se dotýkají prostředí, které dobře zná. Je mimořádně vzdělaná a krásně píše s lehkostí, kterou snad nejlépe vyjádřil chansonnier Bulat Okudjava /„Píši, jak dýchám,“/. Píše velmi poutavě a forma jejích knih nezapře především velkou zkušenost s natáčením filmů.

Milá Hanko, přeji Ti, samozřejmě kromě zdraví, především hodně elánu, chuti i inspirací k novým literárním dílům, o nichž vím, že je již máš rozepsané a promyšlené. Jistě čtenářům udělají hodně radosti a napětí při jejich čtení, stejně jako Tvá předchozí literární díla, která jim často pomáhají i při překonávání problémů a trablů dnešní trochu hektické doby.

Jaroslav Svoboda

Střední škola

„Bertíku, řekni mi pravdu. Dívej se mi do očí a odpověz – opravdu mě miluješ?“

„Skutečně tě mám moc rád, drahá Božislavo, miluju tě.“

„Proč mi pořád říkáš tak divně?“

„Ty nejsi jen obyčejná Božena nebo Božka, jsi moje milovaná vzácná žena Božislava. A slavnostně slibuju, že ti budu říkat, jak jen si budeš přát.“

„Vlastně je to skoro jedno, jen mi neříkej tak kostrbatě.“

„Dobrá, tedy Bóži, jsi prostě boží!“ vykřikl nadšeně, silně ji objal a líbal divoce, jako kdyby šlo o život.

Boží Božce se podlomila kolena. Naštěstí stáli u postele. Klesla na ni. Bert dlouze zlíbal celé její hebké tělo. Znovu se vrátil k jejím horkým rtům. Vášnivý nekončící francouzský polibek ji téměř udusil. Na poslední chvíli se od sebe jejich rty oddálily. Bert si ji vzal nejdřív něžně, pak přidal na síle i rychlosti. Rozhodně dělal mužskému pokolení čest. Miloval jemně jako motýl, když usedá na květ, i divoce jako vládce pekel ďábel.

Věděli, že jsou stvořeni jeden pro druhého.

Oba studovali střední školu. Za půl roku je čeká maturita. A co dál? No přece studia na vysoké škole. Oba si vybrali ekonomiku, perspektivní obor. On si to pak rozmyslel a rozhodl se studovat lékařskou fakultu.

Bert Kulička měl sice určitý tajný sen, ale nikomu o něm neřekl.

Po pár týdnů uvítal na schůzce svou drahou Boženu: „Co je ti? Stalo se něco? Jsi celá bledá!“

„Nic, nevím..., vlastně...“

„Přece si říkáme všechno! Nebo už ne?“

„Ano, určitě. Jen nevím, jak ti to mám říct!“

„Řekni to úplně normálně. Jsi nemocná?“

„Ne, tohle není nemoc.“

„O co tedy jde?“

„Jsem v tom. Čekáme miminko...“

„Cože?“ zmohl se jen na tohle, ztěžka usedl do křesla a chvíli zíral do dále.

„Mám odejít?“ zeptala se.

„Ne, v žádném případě... Je to moc fajn, že budeme mít dítě...“ pomalu se probíral. „Na tom není nic divného.“

„Ale chtěli jsme studovat na vysoké... Nevím, asi nebudu dělat přijímačky. S miminkem se nedá studovat. Odložím vysokou školu o rok, o dva. Pak to všechno zkusím. Ty ale jdi studovat. Musíš. Máš na to hlavu. Určitě uspěješ. Budu bydlet u své matky. Otec nám před lety zemřel, jak víš. Mamča ráda pomůže. Mluvila jsem s ní. Těší se. Nejde to jinak. Nebudou peníze na nájem bytu jen pro nás. Kromě toho potřebuješ na studia klid. Děťátko by tě rušilo. Na tebe bych stejně neměla čas, kolem miminka je pořád plno práce,“ přesvědčovala Bertíka. Patrně i sama sebe. „Doufám, že nás budeš navštěvovat.“

Jak řekla, tak udělali.

Těhotenství bylo rizikové. Musela se šetřit. S vypětím všech sil odmaturovala. Zbytek týdnů před porodem proležela v nemocnici.

Bert byl o prázdninách skoro denně u ní. Oba se na miminko těšili.

Po porodu byl Bert trochu přepadlý. Nejdřív se bál vzít svou maličkou dcerku do náruče. Za pár dní si zvykl. Oba, vlastně všichni tři byli šťastní.

Své dcerušce dali jméno Kateřina.

Zanedlouho uzavřeli sňatek. Slíbili si věrnost v dobrém i zlém až do smrti. A novomanželka přijala příjmení svého muže.

FAMU

Na vysoké škole se objevil mezi budoucími režiséry mimo jiných studentů i Robin Krammer. Výrazně se nelišil od svých spolužáků.

Na konci prvního ročníku měli studenti za úkol natočit krátký film s vlastním obsahem a dramatickou zápletkou.

Robin na sebe upozornil profesory svým dílkem. Jeho práce o těžkém těhotenství a předčasném narození holčičky nesla rysy hluboké studie. Při zhlédnutí této práce se málokdo udržel, aby neuronil slzičku. Film natočený formou dokumentu zanechal ve všech hluboký dojem.

Přesto se na tehle skvost brzy zapomnělo.

Ve třetím ročníku dostali studenti možnost asistovat skutečným, většinou již známým režisérům na opravdovém natáčení jejich nového filmu.

Robin jako vždy přišel perfektně znalý všech okolností. Věděl o vzniku scénáře, přípravě i dosavadním natáčení spoustu věcí. Bylo vidět, že se připravoval víc než poctivě.

Zanedlouho po nástupu na natáčení mu zavolat produkční: „Je mi líto, pane Krammere, ale musíme přerušit natáčení. Rejža nám zkolábnul, odvezli ho do špitálu se slepákem.“

„Dneska se měla točit scéna se zahraniční hvězdou Eleonorou, jestli se nemýlím?“

„Přesně tak. Přejde nás to na děsné peníze. Zajistila si ve smlouvě vysokou pokutu.“

„Mám tuto scénu s panem režisérem do podrobností nastudovanou. Detailně jsme ji probrali. Možná bych se mohl pokusit...“

„Tady není co zkoušet. S takovou hvězdou evropského formátu nejde nic zkoušet. Musíme jít na jistotu. Jinak všem zaplatíme natáčecí den a ještě k tomu pokutu pro hvězdu. To po mně nemůže nikdo chtít!“

„Tak nebudeme zkoušet, ale rovnou točit. Pak všechno ukážu panu režisérovi. Pokud nebude s mou prací spokojený, strhnete mi peníze z mého honoráře.“

„O jakém honoráři to mluvíte? Pracujete v rámci studia.“

„Ale kdybych to měl chvíli sám režirovat, asi byste mi museli dát honorář.“

„No, to by bylo něco jiného...“ zaváhal produkční.

„Zkuste to se mnou. Nebudete litovat. Tu scénu, která nás čeká, mám opravdu v malíčku.“

„No, já nevím...“

„Je to na vás. Jestli chcete hvězdě Eleonoře rovnou vyplatit pokutu bez pokusu o záchranu natáčení, je to na vás.“

Produkční se odmlčel. Pak nerad připustil: „Dobrá, zkusím to s vámi. Ale běda, jestli mě zklamete. Víckrát vás nebudu chtít vidět. Zapomeňte na jakoukoliv spolupráci v budoucnu.“

„Tohle беру!“ vesele vyhrkl Robin a zavěsil. Nechtěl slyšet žádné další podmínky.

Všichni přišli včas na natáčení. Chvíli se rozhlíželi, kde je rejža, když k nim promluvil Robin: „Možná mě všichni znáte, pokud ne blíž, aspoň od vidění. Jsem druhý režisér tohoto filmu a dnes budeme točit spolu. Pan režisér Kaminský je poněkud v indispozici. Ničeho se nebojte, pojedeme přesně podle něho. Všechno jsme spolu prodiskutovali do nejmenších detailů.“

Někteří chvíli reptali. Při příchodu Eleonory ale všichni zmlkli a začali pracovat na dvě stě procent.

Večer dovezl Robin denní práci režisérovi, aby ji zkouknul. Viděl, že je malátný. Další den ho čekala operace. Režisér Kaminský byl výsledkem nadšený. Horlivě probral s Robinem další dny natáčení. Dokonce brknul produkčnímu Halabovi, že dalším natáčením až do doby, než se sám uzdraví, pověřuje pana Robina Krammera.

Jméno Robin Krammer se pomalu dostalo do povědomí uměleckého světa.

Spolužačka

Po úspěšném působení na natáčení nového filmu mírně stouplo Robinovo sebevědomí. Konečně si dodal odvahy a pozval Martu, svou kolegyni ze studií na kávu.

„Nebo si dáš něco ostřejšího? Mám totiž brzy narozeniny a chtěl bych si s tebou připít.“

„Dám si becherovku, ale co když po ní dostanu hlad?“ zeptala se laškovně tmavooká kráska.

„Zvu tě i na večeři. Tady nám určitě nabídnou něco dobrého na zub,“ usmál se na ni roztomilý Robin.

„To ráda slyším,“ zasmála se. „Mám totiž hlad jako vlk, ještě jsem ani toho panáka nevypila.“

Objednala si smažené krevety s pikantní šťávou a se salátem z čerstvé zeleniny. Robin nepohrdl klasikou: „Vidím na jídelníčku srnčí svíčkovou, to se nedá jen tak přejít. Určitě musí být jedna porce moje! Vlastně možná i víc, přidám si omáčku.“

„Jsi hubený, můžeš si to dovolit. Až budeš krotit filmové štáby, nemůžeš být vychrtlý. Měli by z tebe jen legraci. Blázni si neumí představit, že právě hubeňour může mít páru. V Čechách se uznávají jen udělaní pořízci.“

„Asi na tom něco bude. Pokud mají dobrého kuchaře, možná neodolám a vezmu si porcičku s sebou,“ pomlaskával a polykal sliny.

Skutečně si oba pochutnali.

Pár dní trvalo, než si troufl pozvat Martu k sobě. Kolega naštěstí odjel domů.

Oba se do sebe zamilovali.

Jednoho dne ráno u Robina zazvonila policie: „Jste Robin Krammer?“

„Ano. Co potřebujete?“

„Marta Hružová, vysokoškolská studentka je pohřešovaná. Naposledy byla viděná ve vaší společnosti. Půjďte s námi.“

Zůstal jako opařený. Zmohl se jen na nepatrný odpor: „Byla v pořádku, když jsme se rozešli.“

„Kde to bylo? V kolik hodin?“

„Asi o půlnoci. Kousek odtud. Chtěl jsem ji doprovodit, ale odmítla, že to má blízko. Prý se v klidu projde. Jen se chtěla nadýchat čerstvého vzduchu, aby brzy usnula.“

„Pohádali jste se?“

„Ne, proč? Jen jsme se milovali. Máme rádi trochu divočejší sex,“ nechal se unést. Vzápětí si uvědomil, že mluví s policií a zvadl.

„Máte nějaké nezvyklé praktiky? Co takhle trochu brutality? Důtky a podobně?“ zeptal se chlípně jeden z policistů.

„Ani omylem!“ rychle se ohradil Robin. „Jen něhu a pak trošku zrychlit. Sado maso nebo jak tomu říkáte, neuznáváme.“

„No dobrá, snad jsem toho tolik neřekl...“ vybafl policajt.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Robin, když se situace trochu uklidnila.

„Nepřišla v noci na pokoj. Neobjevila se na hodinách ve škole. Zkrátka zmizela. Je to nezodpovědnost, nechat ji v noci samotnou brouzdat ulicemi.“

„Šla k sobě na kolej, je to hned za rohem.“

„Však ono se to ukáže,“ řekl nevlídně policista, který ho podezíral z ublížení na zdraví.

Robin byl na pokraji zoufalství. Zamiloval se do Marty. Teď to vypadá, že se jí něco stalo. Navíc ho podezírají. Pomalu mu všechno docházelo. „To není pravda! Musí se najít! Všechno se vysvětlí!“ křičel.

„Půjdete s námi. A v klidu, nebo vás strčíme do díry. Tam si nepřeje přespat jedinou noc ani ten nejzatvrzelejší zločinec. A pár jich to zažilo, to si pište!“

„Kde bys takovou díru vzal?“ zeptal se ho kolega, když odvedli zatčeného do cely předběžného zadržení.

„No kde, to je jedno. Určitě má ten rádoby umělec fantazii. Ať si tu hrůzu představuje. Aspoň bude klidnější.“

„Ty jsi ale éro! Je vidět, že máš v sobě taky kus rádoby umělce. Tvá fantazie nezná mezí!“ smál se kolega.

Nezvěstná

Marta se neobjevila ani po týdnu. Nikdo netušil, kam zmizela, ani co se jí mohlo stát.

Robina Krammera propustili. Neměli jediný důkaz, že by jí ublížil, ani že by ji někam zatáhl. Neměl auto. Policie prověřila všechny taxíky. Nikde stopa. Prohlédli všechny pouliční kamery. Z nich získali důkaz, že Robin opravdu šel na kolej, kterou do rána neopustil. V jednom slepém místě Marta Hružová zmizela. Vešla do něj a nevyšla. Na další kameře nebyla.

„Někdo na ni možná číhal,“ usuzoval jeden policista. „Není vidět, že by ji někdo pronásledoval.“

Prohledali všechny byty, půdní i sklepní místnosti, ale po Martě ani stopy.

Byla prohlášená za nezvěstnou.

Robin se trápil. Pátral na vlastní pěst, ale nezjistil nic.

„To není pravda,“ nechápavě opakoval. „Někde musí být!“ Vůbec si nepřipouštěl, že by mohlo být nalezeno její tělo. Pořád doufal, že někam zmizela sama, prostě se rozhodla a určitě k tomu měla pádný důvod. „Jinak by mi řekla, o co jde. Přece ví, že ji miluju. Nemůže mi být jedno, co se s ní stalo,“ naříkal, kdykoliv se octl o samotě.

Školu sice navštěvoval, ale byl duchem nepřítomný. Truchlil po své velké lásce.

Za několik týdnů se ozvala policii pracovnice jedné banky. Zjistila, že někdo použil platební kartu nezvěstné Marty Hružové: „Ten člověk nebyl moc zběhlý v technice. Kdyby použil kartu bezdotykově, bankomat by ji nezabavil. Ale klasickým způsobem se karta automaticky zablokovala a zůstala zabavená v bankomatu. Dnes je lehké označit hledanou kartu a zabavit ji. Ani nestačil zadat pin.“ Přinesla v igelitovém sáčku policistovi platební kartu: „Nemohu tvrdit, že na ní nejsou mé otisky,“ řekla omluvně. „Než mi celá záležitost docvakla, možná jsem na ni sáhla holou rukou.“

„Nevadí, sejmeme vám otisky, když dovolíte, abychom je mohli vyloučit.“

Samozřejmě neměla námitek.

Po pečlivém zkoumání a vyloučení stop úřednice banky se na kartě nacházely ještě dvoje otisky.

„Moc vám děkujeme,“ srdečně hlásil dotyčné ženě policista.“

„Máte moc zajímavou práci,“ reagovala nadšeně.

„Pokud byste neměla námitek, rád bych vás pozval po práci na kávu. Vylíčil bych vám naše zkoumání dopodrobna.“

„Velmi se těším,“ rozplývala se žena. Policista ji zaujal.

„Výborně, stavím se pro vás,“ usmíval se.

Pátrání po Martě Hružové se rozjelo naplno. Z venkovních videokamer se nic nezjistilo. Pečlivý technik však zjistil, že ve tři čtvrtě na deset dopoledne druhý den vyjelo auto ze slepého místa, přestože tam předtím nevjelo.

Technik si záběr pouštěl několikrát za sebou. Svému kolegovi s podivením nahlásil: „To je zvláštní!“

„Co?“

„Tohle auto se zjevilo na inkriminovaném místě, přestože nemáme jeho příjezd. Odjíždí směrem z města. Našel jsem ho i na dalších videích. Musíme si vyžádat další nahrané pásy. Tím zjistíme, kam mířilo. Jenom ale nechápu, kde se vzalo!“

Kolega si záběry pozorně prohlédl a taky kroutil hlavou. Nakonec vyhrkl: „Není v tom slepém bodě nějaký dům? Možná před ním parkují auta. Nebo mají v baráku garáže.“

„Jasně, jsi génius!“ vykřikl původní badatel. Mořím se s tím od rána, ale na tohle jsem nepřišel.“

„Nikdo nemůže domyslet všechno, to si pamatuj! Od toho máš mne,“ usmál se skromně.

„Tak, mládenci, to by stačilo. Když jste tak sehraní, sypte na místo zkoumání spolu a prohledejte všechno do poslední nitky, ať tam stojí třeba prasečák. Pěkně jedno prasátko po druhém.“

„Spíš tam bude obytný dům, šéfe,“ namítl jeden.

„Jo, šéfe,“ přitakal druhý.

„Tím spíš! Prohlédněte každého člověka desetkrát. Přineste mi spoustu nesmyslů! Hlavně nesmíte žádnou stopu přehlédnout.“

„Rozkaz, šéfe,“ hlásili jeden přes druhého a vypadli ze dveří. Jeden z nich se za okamžik vrátil, popadl svou aktovku a zmizel.

„To je mi dvojka patláků. Doufám, že úkol splní do detailu. Jinak tu nemají co dělat,“ spokojeně se usmíval šéf.

Oba policisté prohledali dům, který skutečně stál ve slepém místě bez kamer. Museli se znovu vrátit večer, aby zastihli všechny obyvatele doma.

Před domem na rozvrzané lavičce seděl rozcuchaný vousatý stařík. Na žádnou z otázek neodpověděl. Něco pořád brumlal.

„Mele něco jako Vlasta pořád chlastá, Žak má spoustu žab. Kdo vyhraje metál?“ citoval jeho nesmysly starší z obou detektivů.

„Dědka si nevsímejte,“ upozornil je další obyvatel domu. Je neškodnej. Pořád si něco mele. Vždycky začne s nějakou bláznovinou a neví, kdy přestat. Možná ho jednou blázinec nemine. Ale neškodí, necháváme ho, ať si blábolí, co chce. Jmenuje se Adam Nosatý a je z přízemí vlevo. Proti nám,“ zakončil hovor pan Dobrotivý.

Zjistili, že muž jménem Vlastimil Holomek je majitelem auta, které dopoledne vyjelo před ohniska kamer. Záhada se objasnila. Auto nevjelo do slepého místa, ale časně ráno po zmizení Marty Hružové vyjelo z garáže v domě a pádilo směrem z Prahy. Mířilo na okruh a dojelo až k Vltavě. Tam kamery opět chyběly.

„Tohle je práce na houby,“ rozčiloval se policista. „Potřebovali bychom víc kamer! Jak máme někoho odpovědně sledovat?“

„Zklidni hormony, kamaráde. Musíme najít tenhle auťák a dát ho technikům.“